
VIELÄ TUKHOLMASTA ⁶⁸

Sota on käynnissä. Sen veriset vaunut vyöryvät uhkaavasti ja järkkymättömästi eteenpäin. Euroopan sodasta se muuttuu askel askeleelta maailmansodaksi vetäen mukaan likaiseen asiaansa yhä uusia ja uusia valtioita.

Samalla Tukholman konferenssi luhistuu ja menettää merkityksensä.

Sovittelijain julistama „taistelu rauhan puolesta“ ja imperialistisiin hallituksiin harjoitettavan „painsutuksen“ taktiikka ovat muuttuneet „tyhjänpäiväiseksi hälinäksi“.

Sovittelijain yritykset jouduttaa sodan päättymistä ja nostaa jälleen pystyyn työväen Internationale tekemällä sopimuksen eri maiden „puolustuskannalla olevien enemmistöjen“ välillä ovat epäonnistuneet täydellisesti.

Menshevikkien ja eserrien Tukholman hanke, jonka ympärille kudotaan imperialististen juonien tiheää verkkoa, on kiertämättä muodostuva joko voimattomaksi paraatiksi tai leikkikaluksi imperialististen hallitusten käsissä.

Nyt on kaikille selvää, että Neuvostojen Yleisvenäläisen edustajakokouksen edustajain matkat Euroopassa⁶⁴ ja puolustuskannan ajajain „sosialistinen“ diplomatia juhla-aamialsineen Englannin ja Ranskan sosioli-imperialismin edustajain kanssa — ei ole tie työläisten kansainvälisen veljeyden palauttamiseen.

Meidän puolueemme oli oikeassa sanoutuessaan irti Tukholmasta jo Huhtikuun konferenssissa.

Sodan kehitys ja koko maailman tilanne kärjistyvät kiertämättä luokkaristiriitoja johtaen valtavien yhteiskunnallisten yhteenottojen aikakauteen.

Siitä, ja vain siitä, on etsittävä demokraattisia teitä sodan lopettamiseksi.

Puhutaan „kehityksestä“ Englannin ja Ranskan sosioli-patrioottien katsantokannoissa, heidän päätöksestään matkustaa Tukholmaan y.m.

Mutta muuttaako se asiaa? Eivätkö Venäjän sekä Saksan ja Itävallan sosioli-patriootit myöskin päättäneet (jo ennen kuin englantilaiset ja ranskalaiset!) osallistua Tukholman konferenssiin? Kuka voi väittää, että tuo heidän päätöksensä on jouduttanut sodan lopettamista?

Onko Scheidemannin puolue, joka osallistuu Tukholman konferenssiin, lakannut kannattamasta hallitustaan, joka hyökkää ja anastaa haltuunsa Galitsian ja Romanian?

Eivätkö Renaudelin ja Hendersonin puolueet, jotka puhuvat „taistelusta rauhan puolesta“ ja Tukholmasta, kannata samaan aikaan omia hallituksiaan, jotka anastavat haltuunsa Mesopotamian ja Kreikan?

Mitä merkitystä voi olla sodan lopettamiselle heidän puheillaan Tukholmassa noiden tosiasian rinnalla?

Kauniit sanat rauhasta, jotka verhoavat sota- ja anastuspolitiikan päättäväistä kannattamista, — kukapa ei tuntisi noita perin vanhoja otteita, joilla imperialistit pettävät joukkoja?

Sanotaan, että asiaintila on nyt muuttunut entiseen verrattuna, että sen takia sietäisi myöskin muuttaa suhdettaan Tukholmaan.

Niin, asiaintila on muuttunut, mutta se ei ole muuttunut Tukholman hyväksi, vaan yksinomaan sitä vastaan.

Ennen kaikkea on muuttunut se, että Euroopan sodasta on tullut maailmansota, mikä on laajentanut ja syventänyt yleistä kriisiä aivan äärimmäisyyteen asti.

Sen vuoksi imperialistisen rauhan ja hallitukseen harjoitettavan „painostuksen“ politiikan mahdollisuudet ovat laskeneet äärimmäisen vähiin.

Toiseksi on muuttunut se, että Venäjä on lähtenyt hyökkäämään rintamalla mukauttaen maan sisäisen elämän hyökkäyspolitiikan vaatimuksiin vapauksien rajoittamisen mielessä. Sillä onhan vihdoinkin ymmärrettävä, että hyökkäyspolitiikka ei sovi yhteen „laajimpien vapauksien“ kanssa, että käännekohta meidän vallankumouksemme kehityksessä alkoi jo kesäkuussa. Tällöin bolshevikit „joutuivat istumaan“ vankityrmiin ja hyökkäyksen kannattajiksi muuttuneet puolustuskannan ajajat esiintyvät vanginvartiain osassa.

Tämän vuoksi niiden asema, jotka kannattivat „taistelua rauhan puolesta“, kävi sietämättömäksi, sillä kun aikaisemmin saattoi puhua rauhasta pelkäämättä joutuvansa kiinni valheesta, niin nyt, „puolustus-

kannalla olevien“ kannattaman hyökkäyspolitiikan jälkeen, rauhasta lausutut sanat kaikuvat pilkanteolta „puolustuskannalla olevien“ huulilla.

Mistä sitten tämä kaikki puhuu?

Siitä, että „toverilliset“ puheet rauhasta Tukholmassa ja veriset teot rintamalla ovat osoittautuneet kerrassaan yhteensoveltumattomiksi, että niiden välinen ristiriita on tullut huutavaksi, päivänselväksi.

Siitä johtuu Tukholman konferenssin epäonnistumisen kiertämättömyys.

Tämän johdosta on jonkun verran muuttunut myöskin meidän suhteemme Tukholmaan.

Ennen me paljastimme Tukholma-hanketta. Nyt sitä tuskin kannattanee paljastaa, sillä se paljastaa itse itsensä.

Ennen se piti leimata häpeällä, rauhalla leikkimiseksi, joka johtaa joukkoja harhaan. Nyt sitä tuskin kannattanee leimata häpeällä, sillä maassa makaavaa ei lyödä.

Mutta tästä seuraa, että tie Tukholmaan ei ole tie rauhaan.

Tie rauhaan kulkee Tukholman ohi työläisten valankumouksellisen taistelun kautta imperialismia vastaan.

*„Rabotshi i Soldat“ № 15,
elokuun 9 pnä 1917*

Pääkirjoitus